Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

19. Aarg. Nr. 24. *Den 15. Septbr. 1870.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Bør Utah optages som Stat?

Det er vel bekjendt, at de Sidste-Dages Hellige i over tyve Aar have søgt om Optagelse i Staternes Række, og at de ogsaa i indeværende Congres have fornyet deres Ansøgning, men hidindtil forgjeves. Hvad er Aarsagen til denne uretfærdige Afviisning Gang efter Gang? For at blive en Stat fordrer Unions-Regjeringen af ethvert Territorium, at det skal have en vis Folkemængde (60,000), at dets Grundlov skal staae i Samklang med Hovedgrundloven, der gjelder for alle Staterne, samt at dets Befolkning i enhver Henseende skal være competent til at regjere sig selv. Have vi som et Folk opfyldt disse Betingelser? Ja, for mange Aar siden. Enhver veed, hvorledes den faderlige Regjering har søgt at kue os fra de tidligste Tider, og Hadet synes at tiltage istedetfor at forsvinde.

Da den nuværende Vicepræsident Shyler Colfax med Selskab besøgte Salt Lake City for nogle Aar siden, havde han en Sammenkomst med Præsident Young, ved hvilken Leilighed sidstnævnte spurgte, om der ikke var Andet iveien for vor Optagelse som Stat end vort Polygami, hvortil Mr. Colfax svarede nei. Præsident Young gjentog Spørgsmaalet: Sæt nu vi opgav Polygamiet, er der saa intet Andet i vor Tro eller vor Organisation, man vilde gjøre Ophævelser om? No, Sir! Og af dette sonderende Spørgsmaal drog denne Landets første Politiker den barnagtige Slutning, at der snart vilde blive givet en Aabenbaring til Polygamiets Afskaffelse (!), som om vi fabrikerede Aabenbaringer efter Smag og Behag.

Men er det ogsaa kun Polygami, man vil tillivs? Da Joseph Smith først fik fat paa Mormonsbogs Plader, begyndte ogsaa Forfølgelsen, og han maatte gjentagende Gange løbe fra New York til Pennsylvanien for at redde sit Liv. Var Polygami Klagepunktet dengang? Da de Hellige begyndte at samles i Kirtland, Ohio, og dreves derfra ved Pøbelvold, var det Polygami, man støttede sig til dengang? De nedsatte sig siden i Øvre-

Missouri, som dengang var tyndt befolket; men neppe begyndte de at udfolde deres Flid og forvandle hine øde Egne til rige Agre og herlige Haver, før atter Forfølgelsen brød løs i de omliggende Countier. Da Joseph Smith og Sidney Rigdon i 1832 i Hiram, Portage County, Ohio, slæbtes ud af deres Senge ved Nattetid, tjæredes og fjædredes og umenneskeligt behandledes, var det for Polygami de lede denne Medfart? (Br. Smith heldte man Skedevand i Munden paa og hans Strube sammensnøredes, indtil man ansaae ham for død.) I Juli 1833 blev vort Trykkeri i Independence, Missouri, ødelagt af Pøbelen — Pressen, Typerne, ja endog Bygningen. Var det fordi vi havde publiceret Læren om Polygami? Omtrent paa samme Tid bleve flere af vore fornemste Mænd tjærede og fjædrede, henved to hundrede Huse sattes Ild paa og femten hundrede Mennesker dreves fra deres Hjem. Da vi dernæst havde forvandlet de nøgne Sletter i Countierne Clay, Caldwell, Caroll, Davies og flere i Missouri til blomstrende Egne, brød atter Uveiret løs, og Gouvernør Lilburn W. Boggs gav General Clark Ordre til med 13,000 Mand Militære at uddrive os af Missouri, hvilket skete i 1838, og femten Tusinde Mennesker maatte denne Gang forlade deres Hjem og alt hvad de eiede, og da Joseph Smith i Foraaret 1839 henvendte sig personlig til de Forenede Staters Præsident i Washington, Martin Van Buren, fik han det mindeværdige Svar: „Deres Sag er retfærdig, men Regjeringen kan ikke gjøre noget for Dem."

Var alt dette Straf for Polygami? Nei, et saadant Lærepunkt existerede ikke dengang i Kirken. Først i 1843 blev Aabenbaringen desangaaende givet. Ved Erindringen om denne blodige Færd (og naar hertil føies vor Fordrivelse fra Illinois og vort sørgelige Tog over Ørkenen) hvor taabelig lyder saa ikke Mr. Colfax's Forsikkring: Det er kun Polygami, der er utilladeligt.

Lad os forfølge denne Gjenstand lidt videre. Efter forgjeves at have anraabt hver Stat og hvert Territorium i Unionen om et Opholdssted indenfor deres Grændser, samt personlig Beskyttelse, besluttede vor Kirkes Ledere at forlade de Forenede Staters Grund heelt og holdent, og de iværksatte denne Beslutning i Foraaret 1847, idet hele vort Folk udvandrede til Utah, som dengang var Part af det mexikanske Territorium. Vi vare nu aldeles udenfor de Forenede Staters Grændser, og haabede med Grund at være frie for videre Ubehageligheder med dem. Men uheldigvis, eller heldigvis, seirede General Scott over den mexikanske General Santa Anna ved Buena Vista 1847, hvilket havde Freden til Guadelupe Hidalgo 1848 tilfølge, hvorved Mexiko blev tvungen til at afstaae betydelige Landstrækninger til den amerikanske Regjering, hvoriblandt det nuværende Californien, Nevada, Arizona, Utah, Idaho, Montana, Colorado og Dacotah. Saaledes kom vi atter ind under Amerikanernes Herredømme, og strax begyndte de at fortrædige os ved at indsætte elendige, principløse Mænd som Dommere blandt os.

Utah svang sig imidlertid op og blev et agerdyrkende Land, der ikke alene kunde brødføde sine egne Børn, men ogsaa de omliggende Territorier og Stater, da Guldfeberen fyldte disse Egne med en umaadelig Befolkning, der hovedsagelig havde Utah at takke for deres Forsyning. Vi have for Tiden over to hundrede blomstrende Settlementer i en Strækning af 400 engelske Mile, vi have for flere Aar siden bygget Telegraphlinier igjennem hele Territoriets Længde og Brede, vi

have opdyrket umaadelige Strækninger, hvor Andre troede, det var umuligt at avle et eneste Korn, vi have anlagt Veie, bygget Broer, gravet Kanaler, opreist Fabrikker rundt omkring i Landet, vi have en Hovedstad paa 20,000 Indvaanere, og flere andre Byer med 4 til 6,000 Indbyggere, hele Territoriet tæller en Befolkning af 150,000 Sjæle, vi have fortrinlige Skoler i hvert Settlement, vi have anlagt den første banede Vei fra Missourifloden til det stille Oceans Kyster, vi have ført det første Trykkeri med os Vest for Missouri, vi have bygget for vor egen Regning en Jernbane paa 40 engl. Miil og have bygget 400 engl. Miil af den store Kæmpebane, der forbinder Østen med Vesten, og det ovenikjøbet i det vanskeligste Terrain paa hele Linien, uden endnu at have faaet vor Betaling derfor, og alt dette er udført i to og tyve Aar, uden at Territoriet er en eneste Skilling i Gjeld — er et saadant Folk skikket til at regjere sig selv, eller ere vi for smaa endnu? Nevada, som blev afskaaret fra Utah for nogle Aar siden og ikke har Fjerdeparten af Utahs Folkemængde og dertil er i bundløs Gjeld, er optaget som Stat for længe siden; saaledes med Nebraska, Kansas, Colorado og andre. Hvad har da stakkels Utah gjort, at det skal sættes tilside saaledes Gang efter Gang? Der skyldes atter paa Polygami, og man har i indeværende Congres*) gjort alt Muligt for at faae en Lov vedtaget, der ikke levnede os andet Valg, end enten at bryde med Staternes Regjering eller ogsaa fornegte vor Gud. I deres blinde Had have Nationens Repræsentanter trampet deres hellige Grundlov under Fødder og besudlet hiin hellige Arv, som vore Fædre kjøbte med deres Blod. Som et Værn for alle Religionssamfund staaer denne Paragraph: „Congressen skal ikke udgive nogen Lov vedrørende Religionen, ei heller forhindre den frie Udøvelse af samme." Dette formenes Mormonerne, ja man forbyder os endog Tankefrihed, idet det af Mr. Cullom fremlagte Forslag fordrer, at vi under Eedsaflæggelse skulle sværge paa, at vi hverken troe, eller ville troe paa et af de vigtigste Principer i vor Religion. Overtrædelse heraf straffes med svære Bøder og Fængsel! Hvor dybt maae ikke Amerikas Styrere være faldne, sammenlignet med deres ophøiede Fædre, naar en Mand har Frækhed nok til ikke alene at yttre slig en Tanke i Nationalforsamlingen, men at den endog kan finde Gehør sammesteds. At slig en uhørt Proposition skulde vinde nogen Majoritet og blive til Lov, have vi aldrig næret nogen Frygt for, da der endnu findes formange hæderlige Mænd iblandt dem, som vide at værne om Fædrenes Arv, men at saadant et Forslag er fremført, er allerede en uaftvættelig Plet paa Amerikas blanke Skjold, som evig vil vidne mod den nuværende Administration.

Hvad maa det saa ofte haanede Europa tænke om de frie Amerikaneres Liberalitet? Hvad ville de kommende Generationer tænke, naar Historien kommer med sit ubestikkelige Vidnesbyrd om Nutidens intolerante Aand, der minder stærkt om Middelalderens Inkvisition? Og hvad er saa Aarsagen til al denne Bitterhed? Er det Mormonernes Usædelighed? Hvor kan man reise i den hele Verden, hvor der blandt en Kommune paa 150,000 Indbyggere ikke findes Fyldekneiper, Spillehuse, Skjøger, Falsknere, Tyve, Mordere, Forførere? Er det ikke det, som netop slaaer den Reisende, der besøger vort Utah, at han i en By paa 20,000 Indvaanere kan gaae Gade op og Gade ned,

*) Nu afsluttet.

ved Dag og ved Nat, og ikke see de ulykkelige Evadøttre faldbyde deres Kvindelighed for Brød, eller ravende Drukkenbolte, eller støiende Slagsbrødre, eller høre utugtig Sang og Brøl lyde ud fra Salonerne, noget, som møder ham allevegne ellers? Seer man nogensinde i Bladenes Beretninger om Overfald, Knivstik, Skydescener, Indbrud, Opløb og deslige, at noget af dette er forefaldet i Utah? Hører man nogensinde om Selvmord, Børnemord og Fosterfordrivelse i Utah? Nei aldrig. Der er mange tankeløse Mennesker, som troe, at Polygami er høist skadeligt for Afkommet, at Børnene ere svagelige og kraftløse, at Dødeligheden blandt dem grændser til det Utrolige osv. Uden at indlade mig denne Gang paa nogen physiologisk Drøftelse af dette Emne, skal jeg blot tillade mig at anføre Overgraverens Rapport om Dødsfaldene i Salt Lake City forrige Aar, da Kjendsgjerninger tale høiere end Argumenter. „Da jeg ofte er bleven spurgt, om Dødeligheden ikke er langt større blandt Børn, avlede i Polygami, end blandt dem, der ere avlede i Monogami, vil jeg svare, at af de 292 Børn, som bleve begravne fra Salt Lake City i Aaret 1869, vare 64 Børn af polygamiske Forældre, medens 228 vare Børn af Monogamister; endvidere vil jeg tilføie, at blandt dette Tal var intet Barnemord. I samme Tidsrum vare Dødsfaldene blandt Voxne 99. Joseph E. Taylor, Overgraver for Salt Lake City." Tyder alt dette paa Sædernes Fordærvelse? Er det dette, som oprører vore Statsmænds rene Hjerter? Er det dette, som gjør os fortjente af Fordrivelse, Konfiskation, Undergang, Død? Jeg appellerer til hver rettænkende Mand og Kvindes Hjerte iblandt mine Landsmænd og hele Verden.

Efter at have opdyrket dette sørgelige Land med Slid og Møie uden Lige, efter at vi for et Par Aar siden fik et Landcontoir i Utah for første Gang og vi med meget Besvær have skrabet Penge sammen i alle vore Settlementer og betalt Landet ifølge Regjeringens Ønske, vil man nu — nogle faa Maaneder efter — frakjende os vor Borgerret, røve os for vor Eiendom (da ingen Polygamist maa eie en Fodbred Land) eller gjøre os Allesammen til Meenedere, thi ere vi end ikke Alle Polygamister i Praxis, ere vi det Alle som En i Theori, hvilket i dette Tilfælde kommer ud paa Et, thi enten ere vi Sidste-Dages Hellige med Liv og Sjæl eller Ingenting.

I Mormonismens første Dage var Aabenbaringsprincipet den store Anstødssteen; nu, da hele Verden troer paa Spiritualisme og Aandemaneri, tales der ikke mere derom. Senere hørtes der vidt og bredt om Mormonernes Mordengle, som sloge Folk ihjel for et godt Ord; nu har den tiltagende Communikation jaget den Busemand bort. Saa kunde ingen Breve sendes fra Utah, uden de først bleve læste af Autoriteterne, og dog er Verden bleven oversvømmet af Apostatbreve. Dernæst kunde ingen utilfreds Mormon vende tilbage fra Utah, og dog er Omaha, Staterne og endog Skandinavien fulde af den Slags Folk. Saaledes tilintetgjør Tiden Fjendens snildeste Paafund. Saa ynkedes man over de ulykkelige Kvinders Trældom — og vi ere de Første, som have givet Kvinden Stemmeret, og over hele vort Territorium have Kvinderne holdt Møder, hvori den dybeste Afsky udtaltes mod de af Cullom og Andre foreslaaede Forholdsregler, og Memorialer sendtes til Congressen fra hvert Settlement, at de have valgt Polygami af fri Villie og egen Drift, som det eneste

sikkre Værn om et Samfunds Moralitet, samt at de vilde lide og døe med deres Mænd, om fornødent gjøres.

Alle disse Fakta ligge aabne for Enhver, der har Lyst til at undersøge dem. Naar vil Verden blive overtydet om disse Kjendsgjerninger? Og dog maae vi ikke regjere os selv! Dog negtes vi Aar efter Aar Optagelse som Stat! Vore Tusinder af Missionærer løfte Amerikas Banner høit blandt Europas undertrykte Skarer og forkynde i Skrift og Tale om dets herlige Grundlov, og Mængder af haabfulde Emigranter have søgt til dets Kyster, opdyrket dets golde Steder, fremdraget Jordens rige Skatte, anlagt Jernbaner, fremmet Handel og Vindskibelighed og i deres Hjerters glade Stolthed lært deres Børn om hine ædle Mænd, der levede, kæmpede og døde for Frihed og Ret, og saa vaagne de pludselig op af deres Drøm ved at erfare, at man har isinde at lægge dem i et sværere Aag end det, hvorfra de flygtede — et Aag, som endog er ukjendt i det despotiske Rusland. Vi maae ikke vies af vore egne Præster, men skal Vielsen være gyldig, maa den forrettes af vellystige Dommere eller af Præster af alle andre Troesbekjendelser undtagen vor egen. Hvilket andet Samfund tør man byde Sligt?

Det falder mig netop ind at tænke paa Sultan Abdul Azis Besøg i England i August 1867. Han var ogsaa Polygamist paa sin Viis, men desuagtet blev han modtaget med alle mulige Hædersbeviisninger. Denne Polygamist, de Troendes Behersker, Hovedet for en polygamisk Nation, var i ti Dage Englands Afgud. Hendes Majestæt Dronningen og Landets ædleste Lorder og Damer kappedes om at yde ham deres Hylding. Den kongelige Flaade, Englands Stolthed og Fryd, udkommanderedes og tilstrømmede ham sin Hilsen, medens Christenhedens fornemste Dame dekorerede ham med den høieste Ridderordens Insignier, og hans Reise fra Sted til Sted var et fuldstændigt Triumphtog. Var det paa Grund af hans fortrinlige Dygtighed som Statsmand eller hans Rang blandt Nationerne? Nei, thi han var alt længe kjendt som „den syge Mand." Om Brigham Young, ogsaa en Polygamist, skulde komme til England, mon Dronning Victoria da vilde dekorere ham med Hosebaandsordenen? Hvad Dygtighed som Statsmand angaaer, kan han vel nok stilles ved Siden af Abdul Azis.

Blot og bart Polygami synes altsaa ikke at være til Hinder for en Mands Adgang til de høieste aristokratiske Cirkler i Europa, men maaskee ere vore amerikanske Statsmænd blevne saa moralske lige med Et, at deres Fiinfølelse saares ved Tanken om Kvindernes Tilstand i Utah? Er der da ingen Kvinder nærmere ved Haanden, som trænge til deres Beklagelse og Hjælp? Er der ingen Plet paa deres eget Samfund? Jeg er desværre ikke forsynet med nogen statistisk Rapport for de Forenede Staters Vedkommende, men i London, hvor der vrimler af Præster og Theologer, var der for nogle Aar siden 90,000 Skjøger, og ifølge Dr. Lankaster er der nu sammesteds 12,000 Mødre, som have myrdet deres Børn. Vi have Allesammen Erfaring nok i Verden til at vide, at Fordærvelsen er forholdsviis ligestor i alle større Byer. Naar Congressen har faaet lukket de fire hundrede Morderhuler i New York, som gjøre saa glimrende Forretninger i Fosterfordrivelser, og har skaffet de mange tusinde ulykkelige Kvinder en hæderlig og agtet Stilling i Samfundet, og straffer med „to Aars Fængsel" enhver Mand, som fra denne Dag forfører en uskyldig Pige — eller endnu bedre som Bibelen siger: slaae ham ihjel

— da kunne de ærede Regjeringsmænd tage fat paa Mormonerne, og vi ville med Glæde lytte til deres Raad. Indtil da maa det være os tilladt af og til at tænke paa Skjæven og Bjælken.

Th.

Joseph Smiths Levnetsløb.

Novbr. 1841. (Fortsat fra Side 350.)

Hancock County, Illinois.

For undertegnede John C. Bennett, Borgmester for Staden Nauvoo, fremmødte Joseph Smith, Præsident for Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige, almindelig kaldet Mormoner, som, efter at være taget i Eed ifølge Lovens Forskrift, erklærede og sagde, at han aldrig, hverken direkte eller indirekte, havde opmuntret til Tyveri eller andre umoralske Handlinger og at alle saadanne ulovlige Gjerninger vilde blive modarbeidede og misbilligede i høieste Grad af den Menighed, over hvilken han præsiderer.

Beediget og undertegnet hos mig i mit Contoir i Nauvoo den 29de November 1841.

John C. Bennett,
Borgmester i Staden Nauvoo.

Jeg haaber derfor, at Ingen herefter vil være saa skamløs at sige, at jeg eller den Menighed, over hvilken jeg præsiderer, begunstiger Tyveri, men at alle Venner af Lov og Orden ville i Forening søge at udfinde de Skyldige, naarsomhelst og hvorsomhelst det lader sig gjøre, og bringe dem frem for Domstolene, hvor saadanne skandaløse Gjerninger kunne blive straffede efter Fortjeneste.

Joseph Smith,
Præs. over Jesu Christi Kirke
af Sidste-Dages Hellige.

En Conference afholdtes i Staden New York, hvor Ældste John E. Page præsiderede. New York Green havde 17 Ældster, 2 Præster, 1 Lærer, 2 Diaconer og 179 Medlemmer. Fem andre Grene bleve repræsenterede, hvilke talte 5 Ældster, 6 Præster, 3 Lærere, 3 Diaconer og 149 Medlemmer. Tre Ældster, to Præster og en Lærer bleve ordinerede.

Tirsdagen den 30te November.

Bivaanede en Raadsforsamling med de tolv Apostler i Præsident Brigham Youngs Huus, hvor det vedtoges, at Ebenezer Robinson overdrager Publikationen af „Times and Seasons“ til Ældste Willard Richards. Ligeledes vedtoges, at hvis Ebenezer Robinson negter at opfylde denne Beslutning, skal Willard Richards være bemyndiget til at kjøbe en ny Presse, Typer osv. og udgive et andet Blad for Kirken. Det overdroges Ældsterne Lyman Wight og John Taylor at gjøre Broder Robinson bekjendt med disse Beslutninger.

En Conference afholdtes i Ramus den 4de og 5te December, over hvilken Patriarken Hyrum Smith præsiderede. Det blev eenstemmigt vedtaget af Conferencen, at Organisationen af Kirken i Ramus som en Stav ophæves, at John Lawson bliver Præsident for Grenen og Joseph Johnson Skriver, samt at Biskop William Whiteman overdrager alle Kirkens

Eiendele i Ramus til Hovedbestyreren Joseph Smith, Præsident for hele Kirken.

Søndagen den 5te begyndte jeg at læse Correktur paa Mormons Bog, som vi agte at stereotypere. Om Aftenen aflagde Broder og Søster Woodruff Besøg hos mig. Vi talte mest om vore Søskendes Gjenvordigheder i Missouri og om David W. Pattens Død og hans sidste Ord.

Onsdagen den 8de.

De Tolv, som havde bivaanet Conferencen i Ramus den 4de dennes, vendte tilbage med henved tusind Dollars Valuta for Templet, ydet af de Hellige i Ramus. Disse frivillige Gaver bestode i Heste, Vogne, Proviant, Klæder og deslige.

Lørdagen den 11te.

Silde i Aften, medens jeg raadslog med de Tolv i mit Huus, sendte jeg Brigham Young, Præsidenten for de tolv Apostlers Qvorum, til Bygningscommitteen for at underrette den om dens Pligter, samt forbyde den at modtage Gaver til Templet, medmindre de erholde samme gjennem Kirkens Hovedbestyrer.

Ældste Willard Richards er reist tilbage til Nauvoo, da hans Ophold i Warsaw ansaaes for unødvendigt længere.

Siden jeg grundlagde Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige, er jeg ofte bleven forhindret i at indføre i min Dagbog Alt hvad jeg burde, saa at den kunde blive en tilfredsstillende Beretning om Kirkens Begivenheder og Forhold. Langvarige Fængslinger, fortrædelige Processer, nogle af mine Skriveres Utroskab og andres Dødsfald og min egen saavel som mine Brødres Fattigdom som Følge af idelige Plyndringer og Udsugelser, har Altsammen hindret mig i at udføre min Plan i denne Henseende; dog har jeg efter bedste Evne optegnet, hvad jeg kunde overkomme, for at de Helliges Lidelser og Gjenvordigheder i denne Uddeling ikke aldeles skulde gaae tabt for Efterslægten.

Mandagen den 13de beskikkede jeg Willard Richards til at være Tempelskriver og ligeledes til at være min Privatsekretær.

I Efteraaret 1839 anmodede Daniel S. Witter, Eier af Dampmøllen i Warsaw, det øverste Præsidentskab om at oprette et Settlement paa Skolelandet, Sektion Nr. 16, en engelsk Miil Syd for Warsaw. Denne Anmodning gjentoges flere Gange af ham og Andre, indtil der i Foraaret 1841 blev sluttet en Overeenskomst mellem Skolelandets Eiere Calvin A. Warren, Witter, Aldrich og Flere og Kirkens Præsidentskab, ifølge hvilken det tillodes de Hellige at nedsætte sig sammesteds paa visse Betingelser. Landet var bleven opmaalt og havde faaet Navnet W a r r e n. Willard Richards reiste til Warsaw den 8de Septbr. og opholdt sig der tre Uger for at gjøre Forberedelser for Emigranternes Modtagelse. I Mellemtiden havde Indbyggerne i Warsaw forsøgt at danne en Anti-Mormonforening, og vare meget forbittrede over, at Dommer Stephen A. Douglas havde beskikket Mr. Davis (der var venligsindet mod de Hellige) som Countyskriver.

I November ankom der 204 Hellige til Warsaw fra England, anførte af Joseph Fielding. De bleve besøgte af Brødrene Richards og Taylor, der raadede dem til at blive i Warsaw indtil videre, ifølge Præsidentskabets Ønske.

Den 13de December meldte den præsiderende Ældste i Warsaw Isaac Decker til Præsidentskabet i Nauvoo, at Mr. Witter havde lagt en Dollar paa Tønden af Meel og solgt Affaldet i Møllen til de Hellige for 2¼ Dollar pr. hundrede Pund; at Witter og Aldrich havde forbudt Brødrene at bruge det gamle Brænde,

som forefandtes paa Skolelandet, hvilket de vare fuldt berettigede til; at Brændet, som de Hellige havde tilsalg paa Bryggen, var nedsat 25 Cents pr. Favn; at Borgerne havde sat Huusleien op osv., hvorfor det øverste Præsidentskab besluttede, at de Hellige øieblikkelig skulde flytte fra Warsaw til Nauvoo samt at Forholdene i Warsaw skulde offentliggjøres i „Times and Seasons.“

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Septbr.

Et lille Selskab af Hellige, nitten i det Hele, afgik herfra Kjøbenhavn den 3die dennes paa deres Reise til Utah. Disse vore Sødskende forenede sig med endeel engelske Emigranter, som forlode Liverpool den 7de. Dette bliver udentvivl den sidste Afdeling af indeværende Aars Emigration. Paa Grund af Midlernes Knaphed baade i disse Lande saavel som i Utah har vor Emigration fra Europa ikke været saa omfattende iaar som tidligere, men desuagtet er der ved Venners Hjælp hjemme og de Helliges Økonomi her lykkedes os at hjemsende flere hundrede Sjæle, som med taknemmelige Hjerter have vendt en falden Verden Ryggen for paa det af Herren udkaarede Sted i det fjerne Vest at fortsætte Kampen mod de menneskelige Svagheder, Alle ere hjemfaldne til, og rense sig fra Synd og al Slags Besmittelse. Den Almægtige har befalet sine Børn at gaae ud fra Nutidens Babylon for ikke, efter deres Omvendelse, atter at blive smittede af hendes Synder, og som Følge deraf rammes af de Plager, som han har besluttet at udøse over dem, der forkaste Evangeliet.

Naar man betragter Tilstanden i Verden, som den nu viser sig, og sammenligner den med Oldtidens og Nutidens Prophetier, maa man absolut blive slaaet af Sanddruheden i disse Ord, at Herren vil udføre et forkortet Arbeide i Retfærdighed. De Hellige og alle sandhedskjærlige Mennesker, som endnu ere adspredte i Verden, burde gjøre alt muligt for at hjemsamles til Zion for at undgaae den herskende Fordærvelse, thi viid forvist, at Herren er en sanddru Gud, som vil haandhæve sit Ord, selv om Himmel og Jord skal forgaae; hans Vrede er optændt mod de Ugudelige, og den i hans Langmodighed fastsatte Naadens Tid er udrundet. Dagen nærmer sig, da han vil rense denne Klode; hans Evangelium, som udgjør hans første Advarsel, har snart lydt i en Menneskealder, og Lønnen for sammes Forkastelse staaer lige for Døren. Betragt Verdens Tilstand med et uhildet Blik. Naar have Menneskene nogensinde gjort saa store Krav paa Oplysning, Kultur og Intelligence, og naar har der hersket saa universal en Fordærvelse, Vantro, Mistillid og Blodtørst som i denne vor Dag. Man skulde synes, at selv den overfladiske Iagttager maatte blive slagen med Forfærdelse over hvad man daglig seer og hører. Hvem har Dristighed nok til at sige, at Verden ikke endnu er moden i Synd og færdig til Ødelæggelse? Hvorlænge bør Herren endnu tøve, før han griber an [illegible] vil tilade ham at blande sig i sin Skabnings Anliggender?

Advarselsrøsten fra Himlen har lydt i fyrretyve Aar; en Prophet blev opreist i denne Huusholdning; Guds Tjenere ere blevne sendte til næsten hver Nation paa Jorden med Underretning om denne store Gjerning; Fred og Frelse er tilbudt Verden paa Betingelse af Omvendelse, medens han lovede de Ugudelige Hjemsøgelse af Krig, Sygdom, Hunger, Jordskjælv og Lignende. De, der adløde Evangeliet i Amerika, hvor Budskabet først blev forkyndt, bleve drevne som vilde Dyr fra Stat til Stat, og Straffen udeblev ikke. En fireaarig blodig Broderkrig bragte vore Fjender til at tømme et mangfoldig Gange bittrere Bæger end det, de tvang de Hellige til at drikke, og deres Straf er endnu langtfra udsonet. Frankrig og Tydskland ere de eneste to Magter i Europa, hvis Regjeringer have landsforviist Herrens Tjenere, og den nuværende blodige Kamp, som slaaer Enhver med Forfærdelse, paa Grund af dens uhørte Dimensioner, er den naturlige Følge af Evangeliets Forkastelse af disse Magter som Nationer betragtede.

Der findes ikke noget Saadant som Uafhængighed paa Jorden. Baade Fyrster og Folk, Individer og Nationer ere afhængige af Verdens Herre. Hans Arm er ikke forkortet, hans Magt ikke svækket, han kan opreise et Rige og nedbryde et andet, naar hans fra Evighed af lagte Plan fordrer det, og Menneskenes selvindbildte Vælde henveires som Morgentaagen, naar han blot rører en Finger. Ubevidste ere Jordens Mægtige Redskaber i hans Haand, og Opfyldelsen af hans Ord: de Ugudelige skulle ihjelslaae de Ugudelige, have vi daglig de uomstødeligste Beviser for. En radikal Omvendelse er det Eneste, som kan frelse dem fra Ødelæggelsen, thi i modsat Fald vil det gaae Præsten som Folket, Tjeneren som Herren, de Høie blandt Folket paa Jorden skulle blive afmægtige, Herren vil udtømme Landet og adsprede dets Indbyggere, Jorderige vil blive afmægtigt og forsmegte. Forbandelsen fortærer Jorden, og de, der boe derpaa, skulle blive ødelagte og kun faa Mennesker skulle blive tilbage. Hvilket sørgeligt Billede! men hvor forskjelligt, om de Mægtige omvendte sig og hædrede Guds Love. Da vilde alt Blodbad ophøre; Folkene vilde have Tillid til deres Styrere; de vilde agte og elske hverandre indbyrdes; de enorme Summer, som nu anvendes til Armeernes Underhold, Anskaffelsen af Krigsmateriel, Flaadernes Udrustning og Bemanding, kunde da anvendes til Kunsters og Videnskabers Fremme, de Fattiges Forsørgelse, Jordens Forskjønnelse og bidrage til at gjøre Menneskene lykkelige. Da kunne de med Haab om Bønhørelse anraabe den Almægtige om hans Velsignelse.

Det er denne Tingenes Tilstand, Forsynet vil indføre; det er dette Maal, Himlens og Jordens Herre foreløbigt har sat sig; det er denne hans Plan, som de Hellige søge at fremme, og naar den er gjennemført, vil Mennesket have naaet sin Bestemmelse, og Jorden være et saligt Opholdssted for de Retfærdige.

Correspondance.

Amerika.

Salt Lake City, den 4de August 1870.

Præsident Horace S. Eldredge.
Kjære Broder!

De Hellige, som afseilede fra Liverpool med „Manhattan," ventes hertil imorgen og „Minnesotas" Passagerer ventes hertil den 10de.

Valget af en Delegeret til at repræsentere Utah i næste Congres fandt Sted den 1ste August og gik for sig med sædvanlig Ro og Orden. Kapitain Hooper blev naturligvis gjenvalgt trods vore Fjenders ivrigste Anstrengelser. Dette var første Gang vore Damer benyttede sig af deres Stemmeret og lagde deres Tro for Dagen i politiske Sager. Mange udenfor vor Kirke troede bestemt, at Vedtagelsen af Loven, der overlod Stemmeretten i Utahkvindernes Haand, vilde give Polygamiet Naadestødet, men nu, da Damerne i Masse have voteret for den eneste Mand, der hævede sin Røst i Congressen til Forsvar for celestialt Wgteskab, nu tales der om blandt vore Fjender at faae denne Lov erklæret ugyldig og grundlovsstridig af Territoriets Høiesteret. Jeg er ligeledes bleven underrettet om, at General Maxwell agter at bestride Broder Hoopers Ret til at repræsentere vort Folk i Congressen.

I Betragtning af det varme Venskab, som næsten enhver reisende Dame og Herre udtaler ved Ankomsten til vort Territorium, og som undslipper dem i Forbauselsen over Alt hvad vort Folk har udrettet her i saa kort Tid og under saa trykkende Omstændigheder, have vi forfattet en Petition til Congressen om Utahs Optagelse som Stat saaledes stilet, at enhver Reisende, der besøger os, kan undertegne den, hvorved det vil blive aabenbaret, om Venskabet er alvorligt meent eller hykleriskt, thi desværre have vi erfaret, at Mange, som udtale høit deres Roes og Sympathi, medens de ere iblandt os, glemme det Gode, de have seet, naar de vende os Ryggen. Man gjør mig ofte det Spørgsmaal: „Præsident Young, hvad kan jeg gjøre for Dem, naar jeg kommer tilbage til Staterne?" og mit Svar er ufravigeligt det samme: „Fortæl Sandheden om os og Alt hvad De har seet og hørt i Salt Lake City." Men gjøre de det? Nei, det synes at være den vanskeligste Opgave af Verden for disse Mennesker at tale sandt, naar de komme iblandt vore Fjender.

De erindrer udentvivl, at tidligt i Foraaret lagde Dr. Taggert, de Forenede Staters Ligningskommissær for Utah, en Skat paa den i 1868 indkomne Tiende, der befinder sig i Kirkens Forvalters Hænder, stor 60,000 Dollars. Efter Mr. Hollisters omhyggelige Undersøgelse af mine Bøger, indsendte denne Herre en lang Rapport til sine Foresatte i Washington, med Tilføiende, at efter hans Formening burde ovennævnte Skat reduceres til 4 eller 5,000 Dollars. Siden den Tid har Congressen vedtaget en Lov, at for Fremtiden skal ingen Indkomstskat lægges paa et Samfunds Fælleskasse, med mindre Beløbet i Gjennemsnit overskrider 1,000 Dollars for hver fem Personer. Denne Lov skal gjelde for alle Skatter, der ikke allerede ere indbetalte før dens Vedtagelse den 14de Juli 1870. Det befrier os altsaa fuldstændig for den tilsigtede Skat paa vor Tiende,

som i Gjennemsnit er langt mindre end 200 Dollars for hver Sidste-Dages Hellig. Saaledes har Herren i dette Stykke som sædvanlig ladet Sandhed og Ret seire, og Forsøgene paa at berøve os vore Midler ere faldne heelt igjennem.

Maa vor himmelske Fader udgyde over Dem og alle Elsterne Aanden af Eders Kald, at I maae kunne udrette meget Godt for hans Sags Fremme, er min bestandige Bøn.

Deres Broder i Evangeliet
Brigham Young.

Salt Lake City, den 7de August 1870.

Præsident W. W. Cluff.
Kjære Broder!

Jeg har længe ventet at høre fra Dem. Jeg formoder, der er stor Ophidselse i Danmark nu som Følge af Krigen og dens sandsynlige Resultater, men jeg haaber, det vil ikke hindre vore Ældster i deres Virksomhed.

Der har været mere stille her i den seneste Tid end tidligere, endskjøndt Apostater og Embedsjægere søge fremdeles at skabe Forviklinger. Uheldet med Culloms Bill i Congressen har betydelig nedslaaet deres Mod, men de virke fremdeles hemmeligt for nye Planer. Det synes som om Gouvernør Shaffers Følelser ere blevne meget formildede; han holder sig ganske stille. Handelsforeningerne over hele Territoriet florere, ligeledes Sølvminerne i Little Cottonwood. 5,000 Pund gedigent Sølv kjørtes op og ned ad Gaderne igaar paa en aaben Vogn, trukken af sex Heste. Minearbeidet gjør god Fremgang her i Landet, og vi maae vel finde os i det, thi det er min Overbeviisning, at de ædle Metaller vilde ikke være blevne afslørede, med mindre Herren vilde have det saaledes. Græshopperne have gjort stor Skade iaar, men vi have Nok til eget Forbrug i det Hele taget. Veiret er meget hedt og endeel Sygdom hersker som Følge deraf; i enhver anden Henseende er det vel med de Trofaste.

Deres Broder
William Clayton.

Blandinger.

Napoleon den Tredies Fald. For lidt over en Maaned siden rykkede de franske Tropper fulde af Begeistring og Tillidsfuldhed til Rhinens Bredder, for at tugte Germaniens stortalende Sønner, for at stække Vingerne paa Grev Bismarcks høitflyvende Ørn, for at sanke nye og uvisnelige Laurbær til den stolte Hær, der havde hentet Seir fra alle Zoner, og som havde aftvunget enhver Nation Ærbødighed — og nu, saa faa Dage efter, hvor forandret! Skjæbnens Herre har staaet de franske Vaaben imod, og hvad hjælper saa det næsten overmenneskelige Mod, med hvilket de ere blevne ført.

Efter den første seirrige Træfning ved Saarbrücken have Franskmændene lidt bestandige Nederlag. Preusserne have i ethvert Slag været de Franske langt overlegne i Antal. Den 4de August kæmpede Mac Mahon ved Wørth med 33,000 Mand mod 120,000 Preussere, hvilke sidste efter flere Timers blodig Kamp forstærkedes med 74,000 Mand. De Franske maatte trække sig tilbage med et Tab af 10,000 Døde og Saarede. Paa Grund af dette Uheld toges Overkommandoen fra Keiseren og overlodes til Marschal Bazaine. Mac Mahon trak sig med Levningerne af Hæren tilbage til Chalons, forfulgt af Fjenden, derpaa op til Fæstningen Sedan ved den belgiske Grændse, hvor han med 120,000 Mand i flere Dage kæmpede mod 300,000 Preussere. Efter at de Franske i disse Slag havde lidt det rædsomme Tab af 70,000 Døde og Saarede, maatte Resten af Hæren, henved 50,000 Mand, overgive sig paa Naade og Unaade den 2den September. Napoleon selv overgav sig til Kong Wilhelm som Fange og er anviist Opholdssted i Wilhelmshöhe ved Kassel. Keiserprindsen er flygtet til England; Keiserinden agter at begive sig til Keiseren. Napoleon er af det franske Folk detroniseret og Republiken er proklameret. Marschal Bazaine har gjort mange fortvivlede Forsøg paa at bryde gjennem Fjenden, der holder ham indespærret i Metz, for at forene sig med Mac Mahon inden ovennævnte Katastrophe fandt Sted ved Sedan, hvor Mac Mahon blev haardt saaret. Den øvrige preussiske Armee, som ikke sysselsætter Bazaine, rykker stadig mod Paris, som med Forbittrelse og uforsonligt Had bereder sig paa den kraftigste Modstand. Frankrig vil omtrent paa denne Tid have 500,000 Mand under Vaaben, medens Preusserne have fuldt saa mange paa fransk Grund. Forfærdelige Begivenheder forestaae.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Kjøbenhavn

Udgivet og forlagt af W. W. Cluff.

Trykt hos F. E. Bording.